

**Via Crucis Card. Ratzinger.
Roma, divendres sant, 25-III-2005**

PRESENTACIÓ

1. Jesús és condemnat a mort
2. Jesús carrega amb la Creu
3. Jesús cau per primera vegada
4. Jesús es troba amb la seva Mare
5. El Cirineu ajuda a Jesús a portar la creu
6. La Veronica eixuga el rostre de Crist
7. Jesús cau per segona vegada
8. Jesús es troba amb les dones de Jerusalem
9. Jesús cau per tercera vegada
10. Jesús és desposseït de les seves vestidures
11. Jesús clavat en la creu
12. Jesús mor en la creu
13. Jesús és baixat de la creu i lliurat a la seva Mare
14. Jesús és posat al sepulcre

PRESENTACIÓ

El tema central d'aquest Viacrucis s'indica ja al començament, en l'oració inicial, i després novament en la XIV estació. És el que va dir Jesús el Diumenge de Rams, immediatament després de la seva entrada a Jerusalem, responent a la sol·licitud d'alguns grecs que desitjaven veure'l: «si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit.» (Jn 12, 24). D'aquesta manera, el Senyor interpreta tot el seu itinerari terrenal com el procés del gra de blat, que només mitjançant la mort arriba a produir fruit. Interpreta la seva vida terrenal, la seva mort i resurrecció, en la perspectiva de la Santíssima Eucaristia, en la qual se sintetitza tot el seu misteri. Ja que ha consumat la seva mort com a oferiment de ell mateix, com a acte d'amor, el seu cos ha estat transformat en la nova vida de la resurrecció. Per això ell, el Verb fet carn, és ara l'aliment de l'autèntica vida, de la vida eterna. El Verb etern –la força creadora de la vida– ha baixat del cel, convertint-se així en el vertader manà, en el pa que s'ofereix a l'home en la fe i en el sagrament. D'aquesta manera, el Viacrucis és un camí que s'endinsa en el misteri eucarístic: la devoció popular i la pietat sacramental de l'Església s'enllacen i compenetren mútuament. L'oració del Viacrucis pot entendre's com un camí que condueix a la comunió profunda, espiritual, amb Jesús, sense la qual la comunió sacramental quedaria buida. El Viacrucis es mostra, doncs, com a recorregut «mistagògic».

A aquesta visió del Viacrucis es contraposa una concepció merament sentimental, dels riscos de la qual el Senyor, en la VIII estació, adverteix les dones de Jerusalem que ploren per ell. No n'hi ha prou amb el simple sentiment; el Viacrucis hauria de ser una escola de fe, d'aquesta fe que per la seva pròpia natura «actua per la caritat» (Ga 5, 6). La qual cosa no vol dir que s'hagi d'excloure el sentiment. Per als Pares de l'Església, una carència bàsica dels pagans era precisament la seva insensibilitat; per això els recorden la visió d'Ezequiel, el qual anuncia al poble d'Israel la promesa de Déu, que trauria de la

seva carn el cor de pedra i els donaria un cor de carn (cf. Ez 11, 19). El Viacrucis ens mostra un Déu que pateix ell mateix els patiments dels homes, i l'amor dels quals no roman impassible i allunyat, sinó que ve a estar amb nosaltres, fins a la seva mort en la creu (cf. Flp 2, 8). El Déu que comparteix les nostres amargors, el Déu que s'ha fet home per portar la nostra creu, vol transformar el nostre cor de pedra i cridar-nos a compartir també el patiment dels altres; vol donar-nos un «cor de carn» que no sigui insensible davant la desgràcia aliena, sinó que senti compassió i ens porti a l'amor que guareix i socorre. Això ens fa pensar novament en la imatge de Jesús sobre el gra, que ell mateix transforma en la fórmula bàsica de l'existència cristiana: «Els qui estimen la pròpia vida, la perden, i els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna.» (Jn 12, 25; cf. Mt 16, 25; Mc 8, 35; Lc 9, 24; 17, 33: «El que pretengui guardar-se la seva vida, la perdrà; i el que la perdi, la recobrarà»). Així s'explica també el significat de la frase que, en els Evangelis sinòptics, precedeix a aquestes paraules centrals del seu missatge: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi.» (Mt 16, 24). Amb totes aquestes expressions, Jesús mateix ofereix la interpretació del Viacrucis, ens ensenya com hem de resar-lo i seguir-lo: és el camí del perdre's a si mateix, és a dir, el camí de l'amor vertader. Ell ha anat per davant en aquest camí, el que ens vol ensenyar l'oració del Viacrucis. Tornem així al gra de blat, a la santíssima Eucaristia, en la qual es fa contínuament present entre nosaltres el fruit de la mort i resurrecció de Jesús. En ella Jesús camina amb nosaltres, en cada moment de la nostra vida d'avui, com aquella vegada amb els deixebles d'Emaús.

ORACIÓ INICIAL

En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

R. Amen.

Senyor Jesucrist, has acceptat per nosaltres córrer la sort del gra de blat que cau en terra i mor per produir molt de fruit (Jn 12, 24). Ens invites a seguir-te quan dius: « Els qui estimen la pròpia vida, la perden, i els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. » (Jn 12, 25). No obstant això, nosaltres ens aferrem a la nostra vida. No volem abandonar-la, sinó guardar-la per a nosaltres mateixos. Volem posseir-la, no oferir-la. Tu t'avances i ens mostres que només lliurant-la salvem la nostra vida. Fent amb tu el Viacrucis vols guiar-nos cap al procés del gra de blat, cap al camí que condueix a l'eternitat. La creu –el lliurament de nosaltres mateixos– ens pesa molt. Però en el teu Viacrucis has carregat també amb la meva creu, i no ho has fet en un moment ja passat, perquè el teu amor és per la meva vida d'ara. La portes avui amb mi i per mi i, d'una manera admirable, vols que ara jo, com llavors Simón de Cirene, porti amb tu la teva creu i que, acompanyant-te, em posi amb tu al servei de la redempció del món. Ajuda'm perquè el meu Viacrucis sigui quelcom més que un momentani sentiment de devoció. Ajuda'ns a acompanyar-te no sols amb nobles pensaments, sinó a recórrer el teu camí amb el cor, més encara, amb els passos concrets de la nostra vida quotidiana. Que ens encaminem amb tot el nostre ser per la via de la creu i seguim sempre les teves empremtes. Allibera'ns del temor a la creu, de la por a les burles dels altres, de la por a què se'ns pugui escapar la nostra vida si no aprofitem amb afany tot el que ens ofereix. Ajuda'ns a desemmascarar les temptacions que prometen vida, però els resultats de les quals, al final, només ens deixen buits i frustrats. Que en comptes de voler apoderar-nos de la vida, la donem. Ajuda'ns, en acompanyar-te en aquest itinerari del gra de blat, a trobar, en el «perdre la vida», la via de l'amor, la via que veritablement ens dona la vida, i vida en abundància (Jn 10, 10).

1. Jesús és condemnat a mort

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura de l'Evangeli segons Sant Mateu 27, 22-23.26: *Pilat els diu: «I de Jesús, l'anomenat Messies, què n'he de fer?» Tots van respondre: «Que el crucifiquin!» Ell replicà: «Però quin mal ha fet?» Ells cridaven encara més fort: «Que el crucifiquin!» Llavors els deixà lliure Barrabàs i, després de fer assotar Jesús, el va lliurar perquè fos crucificat.*

MEDITACIÓ

El Jutge del món, que un dia tornarà a jutjar-nos, està allí, humiliat, deshonrat i indefens davant el jutge terreny. Pilat no és un monstre de maldat. Sap que aquest condemnat és innocent; cerca el mode d'alliberar-lo. Però el seu cor està dividit. I al final prefereix la seva posició personal, el seu propi interès, al dret. També els homes que criden i demanen la mort de Jesús no són monstres de maldat. Molts d'ells, el dia de Pentecosta, sentiran «el cor compungit» (Ac 2, 37), quan Pere els dirà: «Jesús de Natzaret, home acreditat per Déu davant vostre [...], va donar mort clavant-lo a la creu...» (Ac 2, 22 ss). Però en aquell moment estan sotmesos a la influència de la multitud. Criden perquè criden els altres i com criden els altres. I així, la justícia és trepitjada per la bretolada, per la pusil·lanimitat, per por a la prepotència de la mentalitat dominant. La subtil veu de la consciència és sufocada pels crits de la multitud. La indecisió, el respecte humà donen força al mal.

ORACIÓ

Senyor, has estat condemnat a mort perquè la por al «què diran» ha sufocat la veu de la consciència. Succeeix sempre així al llarg de la història; els innocents són maltractats, condemnats i assassinats. Quantes vegades hem preferit també nosaltres l'èxit a la veritat, la nostra reputació a la justícia. Dóna força en la nostra vida a la subtil veu de la consciència, a la teva veu. Mira'm com ho vas fer amb Pere després de la negació. Que la teva mirada penetri en les nostres ànimes i ens indiqui el camí en la nostra vida. El dia de Pentecosta has commogut el cor i has infós el do de la conversió als que el Divendres Sant van cridar contra tu. D'aquesta manera ens has donat esperança a tots. Dóna'ns també a nosaltres novament la gràcia de la conversió.

Tots: *Pater noster...*

*Stabat mater dolorosa,
iuxta crucem lacrimosa,
dum pendeat Filius.*

2. Jesús carrega amb la Creu

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura de l'Evangelí segons Sant Mateu 27, 27-31: *Els soldats del governador es van endur Jesús dins el pretori i reuniren al seu voltant tota la cohort. El van despullar, el cobriren amb una capa de color porpra i li posaren al cap una corona d'espines que havien trenat, i a la mà dreta una canya. S'agenollaven al seu davant i l'escarnien dient: Salve, rei dels jueus! Després li escopien, li prenien la canya i li pegaven al cap. Acabada la burla, li tragueren la capa, li posaren els seus vestits i se l'endugueren per crucificar-lo.*

MEDITACIÓ

Jesús, condemnat per declarar-se rei, és escarnit, però precisament en la burla sorgeix cruelment la veritat. Quantes vegades els signes de poder ostentats pels potents d'aquest món són un insult a la veritat, a la justícia i a la dignitat de l'home! Quantes vegades les seves cerimònies i paraules grandiloqüents, en realitat, no són més que mentides pomposes, una caricatura de la tasca que han de fer pel seu ofici, el de posar-se al servei del bé. Jesús, precisament, per ser escarnit i portar la corona del sofriment, és el veritable rei. El seu ceptre és la justícia (Sal 44, 7). El preu de la justícia és el patiment en aquest món: ell, el rei veritable, no regna per mitjà de la violència, sinó per l'amor que pateix per nosaltres i amb nosaltres. Porta a coll la creu, la nostra creu, el pes d'ésser homes, el pes del món. És així com ens precedeix i ens mostra com trobar el camí per a la vida eterna.

ORACIÓ

Senyor, t'ha deixat escarnir i ultratjar. Ajuda'ns a no unir-nos als que es burlen d'aquells que pateixen o són febles. Ajuda'ns a reconèixer el teu rostre en els humiliats i marginats. Ajuda'ns a no desanimar-nos davant les burles del món quan es ridiculitza l'obediència a la teva voluntat. Tu has portat la creu i ens has convidat a seguir-te per aquest camí (Mt 10, 38). Dóna'ns força per acceptar la creu, sense refusar-la, per no queixar-nos ni deixar que els nostres cors s'afebleixin amb les dificultats de la vida. Anima'ns a recórrer el camí de l'amor i, acceptant les seves exigències, assolir la veritable alegria.

Tots: Pater noster...

*Cuius animam gementem,
contristatam et dolentem
pertransivit gladius.*

3. Jesús cau per primera vegada

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura del llibre del profeta Isaïes 53, 4-6: *Ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors. Nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilia. Però ell era malferit per les nostres revoltes, triturat per les nostres culpes: rebia la correcció que ens salva, les seves ferides ens curaven. Tots anàvem com ovelles esgarriades, cadascú seguia el seu camí; però el Senyor ha carregat damunt d'ell les culpes de tots nosaltres*

MEDITACIÓ

L'home ha caigut i cau sempre: quantes vegades es converteix en una caricatura d'ell mateix i, en comptes d'ésser imatge de Déu, ridiculitza el Creador. No és potser la imatge per excel·lència de l'home la de aquell que, baixant de Jerusalem a Jericó, va caure en mans dels bandolers que li prengueren tot i el van deixar mig mort, sagnant a la vora del camí? Jesús que cau sota la creu no és només un home extenuat per la flagel·lació. L'episodi fa veure quelcom més profund, com diu Sant Pau a la carta del Filipencs: "Ell, malgrat la seva condició divina, no es vantar de la seva categoria; ben al contrari, es va despullar de la seva dignitat i prengué forma d'esclau, passant com un de tants. I així, actuant com un home qualsevol, es rebaixa fins a sotmetre's a la mort, i una mort de creu. (Flp 2, 8). En la seva caiguda sota el pes de la creu es desvela tot l'itinerari de Jesús: la seva humiliació voluntària per alliberar-nos del nostre orgull. Subratlla alhora la naturalesa del nostre orgull: la supèrbia que ens indueix a voler emancipar-nos de Déu, a ser només nosaltres mateixos, sense necessitat de l'amor etern i aspirant a ser els únics artífex de la nostra vida. En aquesta revolta contra la veritat, en aquest intent de fer-nos déus, d'ésser els nostres propis creadors i jutges, ens enfonsem i acabem per destruir-nos. La humiliació de Jesús és la superació de la nostra supèrbia: amb la seva humiliació en enalteix. Deixem que ens enalteixi. Desfem-nos de l'autosuficiència, del nostre mentider afany d'autonomia i aprenuem d'ell, de qui s'ha humiliat, a trobar la veritable grandesa, humiliant-nos i dirigint-nos cap a Déu i els germans oprimits.

ORACIÓ

Senyor Jesús, el pes de la creu t'ha fet caure. El pes del nostre pecat, el pes de nostra supèrbia, et tomba. Però la teva caiguda no és signe d'un destí advers, no és la pura i simple feblesa del qui és menyspreat. Has volgut venir-nos a socórrer perquè a causa de nostra supèrbia som per terra. La supèrbia de pensar que podem forjar-nos nosaltres mateixos portar a transformar l'home en una mena de mercaderia, que pot ser comprada i venuda, una reserva de material pels nostres experiments, amb els que esperem superar la mort per nosaltres mateixos, mentre que en realitat, només fem que malmetre cada cop més profundament la dignitat humana. Senyor, ajuda'ns perquè hem caigut. Ajuda'ns a renunciar a la nostra supèrbia destructiva i, aprenent de la teva humilitat, a aixecar-nos novament.

Tots: Pater noster...

*O quam tristis et afflicta
fuit illa benedica
mater Unigeniti!*

4. Jesús es troba amb la seva Mare

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura de l'Evangeli segons Sant Lluç 2, 34-35.51: *Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare: Aquest infant serà motiu que a Israel molts caiguin i molts d'altres s'aixequin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima. Així es revelaran els sentiments amagats al cor de molts. La seva mare conservava tot això en el seu cor.*

MEDITACIÓ

Al Via Crucis de Jesús hi és també Maria, la seva Mare. Durant la seva vida pública havia de retirar-se per deixar que nasqués la nova família de Jesús, la família dels seus deixebles. També va haver de sentir aquestes paraules: «Qui és la meva mare i qui són els meus germans?... El que compleix la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, i la meva germana, i la meva mare» (Mt 12, 48-50). I això mostra que ella és la Mare de Jesús no sols en el cos, sinó també en el cor. Perquè fins i tot abans d'haver-lo concebut al ventre, amb la seva obediència l'havia concebut al cor. Se li havia dit: «Tindràs un fill... Serà gran..., El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare.» (Lc 1, 31 ss). Però poc més tard el vell Simeó li diria també: «i a tu, una espasa et traspasarà l'ànima» (Lc 2, 35). Això li faria recordar paraules dels profetes com aquestes: «Maltractat, voluntàriament s'humiliava i no obria boca; com un xai portat a l'escorxador» (Is 53, 7). Ara es fa realitat. En el seu cor haurà guardat sempre la paraula que l'àngel li havia dit quan tot va començar: «No tinguis por, Maria» (Lc 1, 30). Els deixebles han fugit, ella no. És allí, amb el valor de la mare, amb la fidelitat de la mare, amb la bondat de la mare, i amb la seva fe, que resisteix a la foscor: «Beneïda tu que has cregut» (Lc 1, 45). «Però quan vingui el Fill de l'home, trobarà aquesta fe a la terra?» (Lc 18, 8). Sí, ara ja ho sap: trobarà fe. Aquest és el seu gran consol en aquells moments.

ORACIÓ

Santa Maria, Mare del Senyor, has estat fidel quan els deixebles van fugir. Igual que vas creure quan l'àngel et va anunciar el que semblava increïble –que series la mare de l'Altíssim– també has cregut en el moment de la seva major humiliació. Per això, en l'hora de la creu, en l'hora de la nit més fosca del món, t'han convertit en la Mare dels creients, Mare de l'Església. Et preguem que ens ensenyis a creure i ens ajudis perquè la fe ens impulsi a servir i donar mostres d'un amor que socorre i sap compartir el patiment.

Tots: Pater noster...

Quæ mærebat et dolebat

Pia mater, cum videbat

Nati poenas incliti.

5. El Cireneu ajuda a Jesús a portar la creu

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura de l'Evangeli segons Sant Mateu 27, 32; 16, 24: *Quan sortien van trobar un home de Cirene, que es deia Simó, i l'obligaren a portar la creu de Jesús.*

Jesús havia dit al seus deixebles: Jesús digué als seus deixebles: Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi.

MEDITACIÓ

Simón de Cirene, de camí cap a casa tornant del treball, es troba casualment amb aquella trista comitiva de condemnats, un espectacle potser habitual per a ell. Els soldats usen el seu dret de coacció i carreguen al robust camperol amb la creu. Quin enuig ha d'haver sentit en veure's d'imprevist implicat en el destí d'aquells condemnats! Fa el que ha de fer, certament amb molta repugnància. L'evangelista Marc esmenta també els seus fills, segurament coneguts com a cristians, com a membres d'aquella comunitat (Mc 15, 21). De la trobada involuntària ha sorgit la fe. Acompanyant Jesús i compartint el pes de la creu, el Cireneu va comprendre que era una gràcia poder caminar al costat d'aquest Crucificat i ajudar-lo. El misteri de Jesús sofrent i mut li arribat al cor. Jesús, l'amor diví del qual és l'únic que podia i pot redimir tota la humanitat, vol que compartim la seva creu per completar el que encara falta als seus patiments (Col 1, 24). Cada cop que ens acostem amb bondat a qui pateix, a qui és perseguit o està indefens, compartint el seu patiment, ajudem a portar la mateixa creu de Jesús. I així aconseguim la salvació i podem contribuir a la salvació del món.

ORACIÓ

Senyor, a Simón de Cirene li has obert els ulls i el cor, donant-li, en compartir la creu, la gràcia de la fe. Ajuda'ns a socórrer el nostre proïsme que pateix, encara que això contrariï els nostres projectes i les nostres simpaties. Dóna'ns la gràcia de reconèixer com un do el poder compartir la creu dels altres i experimentar que així caminem amb tu. Dóna'ns la gràcia de reconèixer amb goig que, precisament compartint el teu patiment i els patiments d'aquest món, ens fem servidors de la salvació, i que així podem ajudar a construir el teu cos, l'Església.

Tots: Pater noster...

*Quis est homo qui non fleret,
matrem Christi si videret
in tanto supplicio?*

6. La Veronica eixuga el rostre de Crist

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura del llibre del profeta Isaïes 53, 2-3: *No tenia figura ni bellesa que es fes admirar, ni una presència que el fes atractiu. Era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia. Semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no res.*

Del llibre dels Salms 26, 8-9: *Sento en el meu cor: «Cerqueu el meu rostre». El teu rostre cercaré, Senyor, no m'amaguis el teu rostre. No rebutgis amb ira al teu servent, que tu ets el meu auxili; no em rebutgis, no m'abandonis, Déu de la meva salvació.*

MEDITACIÓ

«El teu rostre cercaré, Senyor, no m'amaguis el teu rostre» (Sal 26, 8-9). Verònica – Berenis, segons la tradició grega– encarna aquest anhel que uneix tots els homes piadosos de l'Antic Testament, l'anhel de tots els creients de veure el rostre de Déu. Ella, en principi, a la Via Crucis de Jesús no fa més que un servei de bondat femenina: ofereix un drap a Jesús. No es deixa contagiar ni per la brutalitat dels soldats, ni immobilitzar per la por dels deixebles. És la imatge de la dona bona que, en la torbació i a la foscor del cor, manté l'empenta de la bondat, sense permetre que el seu cor s'enfosqueixi. «Benaurets els nets de cor –havia dit el Senyor en el Sermó de la muntanya–, perquè veuran Déu» (Mt 5, 8). Inicialment, Verònica veu només un rostre maltractat i marcat pel dolor. Però l'acte d'amor imprimeix en el seu cor la vertadera imatge de Jesús: al rostre humà, ple de sang i ferides, ella veu el rostre de Déu i de la seva bondat, que ens acompanya també en el dolor més profund. Únicament podem veure Jesús amb el cor. Només l'amor ens deixa veure-hi bé i ens fa purs. Només l'amor ens permet reconèixer a Déu, que és l'amor mateix.

ORACIÓ

Dóna'ns, Senyor, la inquietud del cor que cerca el teu rostre. Protegeix-nos de l'entenebriment del cor que veu només la superfície de les coses. Dóna'ns la senzillesa i la puresa que ens permeten veure la teva presència en el món. Quan no siguem capaços de complir grans coses, dóna'ns la força d'una bondat humil. Grava el teu rostre en els nostres cors, perquè així puguem trobar-te i mostrar al món la teva imatge.

Tots: Pater noster...

*Pro peccatis suæ gentis
vidit Iesum in tormentis
et flagellis subditum.*

7. Jesús cau per segona vegada

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura del llibre de les Lamentacions 3, 1-2.9.16: *Sóc l'home que ha tastat el desastre sota el cop furiós del Senyor. Em fa caminar i m'arrossega per llocs de foscor, sense llum. M'ha barrat els camins amb carreus, m'ha amagat la bona ruta. Em fa mastegar rocs, m'esdenta. M'ha enfonsat a la cendra.*

MEDITACIÓ

La tradició de les tres caigudes de Jesús i del pes de la creu fa pensar en la caiguda d'Adam –en la nostra condició d'éssers caiguts– i en el misteri de la participació de Jesús en la nostra caiguda. Aquesta adquireix en la història formes sempre noves. En la seva primera carta, sant Joan parla de tres obstacles per a l'home: la concupiscència de la carn, la concupiscència dels ulls i la supèrbia de la vida. Interpreta d'aquesta manera, des de la perspectiva dels vicis del seu temps, amb tots els seus excessos i perversions, la caiguda de l'home i de la humanitat. Però pensem també en la cristiandat, de la història recent, com cansant-se de la fe, ha abandonat el Senyor: les grans ideologies i la superficialitat de l'home que ja no creu en res i es deixa portar simplement pel corrent, han construït un nou paganisme, un paganisme pitjor que, volent oblidar definitivament Déu, ha acabat per desentendre's de l'home. L'home jeu així per la pols. El Senyor porta aquest pes i cau i torna a caure, per poder venir a trobar-nos; ell ens mira perquè desperti el nostre cor; cau per aixecar-nos.

ORACIÓ

Senyor Jesucrist, has portat el nostre pes i continues portant-lo. És la nostra càrrega la que et fa caure. Però aixeca'ns tu, perquè nosaltres sols no podem. Allibera'ns del poder de la concupiscència. En comptes d'un cor de pedra, dóna'ns novament un cor de carn, un cor capaç de veure-hi. Destruïx el poder de les ideologies, perquè els homes puguin reconèixer que estan teixides amb mentides. No permetis que el mur del materialisme arribi a ser insuperable. Fes que et reconeguem novament. Fes-nos sobris i vigilants per poder resistir a les forces del mal i ajuda'ns a reconèixer les necessitats interiors i exteriors dels altres, a sostenir-los. Aixeca'ns per poder aixecar als altres. Dóna'ns esperança enmig de tota aquesta foscor, perquè siguem portadors d'esperança per al món.

Tots: Pater noster...

*Quis non posset contristari,
Christi matrem contemplari,
dolentem cum Filio?*

8. Jesús es troba amb les dones de Jerusalem

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura de l'Evangeli segons Sant Lluç 23, 28-31: *Jesús es girà cap a elles i els digué: Filles de Jerusalem, no ploreu per mi; ploreu més aviat per vosaltres mateixes i pels vostres fills. Perquè vénen dies que la gent dirà: "Sortoses les qui no tenen fills, les entranyes que no han engendrat i els pits que no han criat!" Llavors començaran a dir a les muntanyes: "Caieu damunt nostre!", i als turons: "Cobriu-nos!" Perquè, si tracten així l'arbre verd, què serà del sec?*

MEDITACIÓ

Sentir Jesús quan exhorta les dones de Jerusalem que el segueixen i ploren per ell, ens fa reflexionar. Com entendre-ho? Es tractarà potser d'una advertència davant una pietat purament sentimental, que no arriba a ser conversió i fe viscuda? De res serveix compadir amb paraules i sentiments els patiments d'aquest món, si la nostra vida continua com sempre. Per això el Senyor ens adverteix del risc que correm nosaltres mateixos. Ens mostra la gravetat del pecat i la seriositat del judici. No obstant això totes les nostres paraules de preocupació pel mal i els patiments dels innocents, no estem potser massa inclinats a donar escassa importància al misteri del mal? En la imatge de Déu i de Jesús al final dels temps, no veiem potser únicament l'aspecte dolç i amorós, mentre esborrem tranquil·lament l'aspecte del judici? Com podrà Déu – pensem – fer de la nostra debilitat un drama? Som només homes! Però davant els patiments del Fill veiem tota la gravetat del pecat i com ha de ser expiat del tot per poder superar-ho. No es pot continuar traient importància al mal contemplant la imatge del Senyor que pateix. També ell ens diu: «No ploreu per mi; ploreu més aviat per vosaltres... perquè si així tracten al tronc verd, què passarà amb el sec?»

ORACIÓ

Senyor, a les dones que ploren els has parlat de penitència, del dia del Judici quan ens trobem en la teva presència, en presència del Jutge del món. Ens crides a superar la banalització del mal, amb la qual ens tranquil·litzem per poder continuar la nostra vida de sempre. Ens mostres la gravetat de la nostra responsabilitat, el perill de trobar-nos culpables i estèrils en el Judici. Fes que caminem al teu costat sense limitar-nos a oferir-te només paraules de compassió. Converteix-nos i dóna'ns una vida nova; no permetis que, al final, ens quedem com el tronc sec, sinó que arribem a ser sarments vius en tu, la vinya vertadera, i que produïm fruits per a la vida eterna (cfr.. Jn 15, 1-10).

Tots: Pater noster...

*Tui Nati vulnerati,
tam dignati pro me pati,
poenas mecum divide.*

9. Jesús cau per tercera vegada

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura del llibre de les Lamentacions 3, 27-32: *És bo que l'home carregui el seu jou quan encara és jove. Que resti tot sol en silenci. Quan el Senyor el corregeix, que enfonsi el rostre a la pols: potser hi haurà encara esperança. Que pari la galta al qui li pega i aguantant l'oprobri. El Senyor no abandona per sempre més. Fa sofrir, però també es compadeix pel seu gran amor.*

MEDITACIÓ

Què pot dir-nos la tercera caiguda de Jesús sota el pes de la creu? Potser ens fa pensar en la caiguda dels homes, quan molts s'allunyen de Crist, en la tendència a un secularisme sense Déu. Però, no hauriem de pensar també en el que ha de patir Crist en la seva pròpia Església? En quantes vegades s'abusa del sagrament de la seva presència, i en el buit i maldat del cor on entra sovint. Quantes vegades celebrem sense adonar-nos de qui és ell! Quantes vegades es deforma i s'abusa de la seva Paraula! Què poca fe hi ha en moltes teories, quantes paraules buides! Quanta brutícia a l'Església y entre els que, pel seu sacerdocí, haurien d'estar completament lliurats a ell! Quanta supèrbia, quanta autosuficiència! Què poc respectem el sagrament de la Reconciliació, en el qual ell ens espera per aixecar-nos de les nostres caigudes! També això està present en la seva passió. La traïció dels deixebles, la recepció indigna del seu Cos i de la seva Sang, és certament el major dolor del Redemptor, que li traspasa el cor. No ens queda més que cridar-li des de el profund de l'ànima: Kyrie, eleison – Senyor, salva'ns (cfr. Mt 8,25).

ORACIÓ

Senyor, sovint la teva Església ens sembla una barca a punt d'enfonsar-se, que fa aigües per tot arreu. I també veiem en el teu camp més jull que blat. Ens aclaparen el seu vestit i el seu rostre tan brut. Però els emporquem nosaltres mateixos. Nosaltres els qui et traïm, malgrat els gestos ampul·losos i les paraules altisonants. Tingues pietat de la teva Església: també en ella Adam, l'home, cau una vegada i una altra. En caure, quedem en terra i Satanàs se n'alegra, perquè espera que ja mai més podrem aixecar-nos; espera que tu, sent arrossegat en la caiguda de la teva Església, quedis abatut per sempre. Però tu t'aixecaràs. Tu t'has reincorporat, has ressuscitat i pots aixecar-nos. Salva i santifica a la teva Església. Salva'ns i santifica'ns a tots.

Tots: Pater noster...

*Eia mater, fons amoris,
me sentire vim doloris
fac, ut tecum lugeam*

10. Jesús és desposseït de les seves vestidures

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura de l'Evangeli segons Sant Mateu 27, 33 -36: *Arribats en un indret anomenat Gòlgota – que vol dir «lloc de la Calavera»–, li donaren a beure vi barrejat amb fel; ell el va tastar, però no en volgué beure. Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus. I s'estaven asseguts allà custodiant-lo.*

MEDITACIÓ

Jesús és despullat de les seves vestidures. El vestit confereix a l'home una posició social; indica el seu lloc en la societat, li fa ser algú. Ser despullat en públic significa que Jesús no és ningú, no és més que un marginat, menyspreat per tots. El moment de desposseir-lo ens recorda també l'expulsió del paradís: ha desaparegut en l'home l'esplendor de Déu i ara es troba en el món nu i al descobert, i se n'avergonyeix. Jesús assumeix un cop més la situació de l'home caigut. Jesús despullat ens recorda que tots nosaltres hem perdut la «primera vestidura» i, per tant, l'esplendor de Déu. Al peu de la creu els soldats es juguen les seves míseres pertinences, els seus vestits. Els evangelistes ho relaten amb paraules preses del Salm 21, 19 i ens indiquen així el que Jesús dirà als deixebles d'Emaús: tot es va complir «segons les Escriptures». Res és pura coincidència, tot el que succeeix està dit en la Paraula de Déu, confirmat pel seu disseny diví. El Senyor experimenta totes les fases i graus de la perdició dels homes, i cadascun d'ells, no obstant això la seva amargor, són una passa de la redempció: així torna ell a casa l'ovella perduda. Recordem també que Joan precisa l'objecte del sorteig: la túnica de Jesús, «teixida d'una peça de dalt a baix» (Jn 19, 23). Podem considerar-ho una referència a la vestidura del summe sacerdot, que era «d'una peça», sense costures (Flavi Josep, Ant. jud., III, 161). Aquest, el Crucificat, és, de fet, el vertader summe sacerdot.

ORACIÓ

Senyor Jesús, has estat desposseït de les teves vestidures, exposat a la deshonra, expulsat de la societat. T'has carregat de la deshonra d'Adam, guarint-lo. T'has carregat amb els patiments i necessitats dels pobres, aquells que estan exclosos del món. Però és exactament així com compleixes la paraula dels profetes. És així com dones significat al que sembla no tenir-ne. És així com ens fas reconèixer que el teu Pare et té en les seves mans, a tu, a nosaltres i al món. Concedeix-nos un profund respecte cap a l'home en totes les fases de la seva existència i en totes les situacions en les quals el trobem. Dóna'ns el vestit de la llum de la teva gràcia.

Tots: Pater noster...

*Fac ut ardeat cor meum
in amando Christum Deum,
ut sibi complaceam.*

11. Jesús clavat en la creu

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura de l'Evangelí segons Sant Mateu 27, 37-42: *Damunt el seu cap havien posat escrita la causa de la seva condemna: «Aquest és Jesús, el rei dels jueus.» Juntament amb ell foren crucificats dos bandolers, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Els qui passaven per allí l'injuriaven movent el cap amb aires de mofa i dient: --Tu que havies de destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't a tu mateix, si ets Fill de Déu, i baixa de la creu! També els grans sacerdots se'n burlaven, amb els mestres de la Llei i els notables, tot dient: --Ell que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar! És rei d'Israel: que baixi ara de la creu i creurem en ell!*

MEDITACIÓ

Jesús és clavat en la creu. El Llençol Sant de Torí ens permet fer-nos una idea de la increïble crueltat d'aquest procediment. Jesús no va beure el calmant que li van oferir: assumeix conscientment tot el dolor de la crucifixió. El seu cos està martiritzat; s'han complert les paraules del Salm: «Jo sóc un cuc, no un home, vergonya de la gent, menyspreu del poble» (Sal 21, 27). «Semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no res. ... De fet, ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors. » (Is 53, 3 ss). Aturem-nos davant d'aquesta imatge de dolor, davant el Fill de Déu sofrent. Mirem-lo en els moments de satisfacció i goig, per aprendre a respectar els seus límits i a veure la superficialitat de tots els béns purament materials. Mirem-lo en els moments d'adversitat i angoixa, per reconèixer que precisament així estem prop de Déu. Tractem de descobrir el seu rostre en aquells que som predisposats a menysprear. Davant el Senyor condemnat, que no vol usar el seu poder per baixar de la creu, sinó que més aviat va suportar el patiment de la creu fins al final, podem fer encara una altra reflexió. Ignasi d'Antioquia, encadenat per la seva fe en el Senyor, va elogiar els cristians d'Esmirna per la seva fe inamovible: diu que estaven, per dir-ho així, clavats amb la carn i la sang a la creu del Senyor Jesucrist (1,1). Deixem-nos clavar a ell, no cedint a cap temptació d'apartar-nos, ni a les burles que ens indueixen a girar-li l'esquena.

ORACIÓ

Senyor Jesucrist, t'has deixat clavar en la creu, acceptant la terrible crueltat d'aquest dolor, la destrucció del teu cos i de la teva dignitat. T'has deixat clavar, has patit sense evasives ni compromisos. Ajuda'ns a no desertar davant el que hem de fer. A unir-nos estretament a tu. A desemmascarar la falsa llibertat que ens vol allunyar de tu. Ajuda'ns a acceptar la teva llibertat «compromesa» i a trobar en l'estreta unió amb tu la vertadera llibertat.

Tots: Pater noster...

*Sancta mater, istud agas,
Crucifigi fige plagas
cordi meo valide.*

12. Jesús mor en la creu

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum..

Lectura de l'Evangeli segons Sant Joan 19, 19-20: *Pilat va fer escriure un rètol i el féu posar a la creu. Hi havia escrit: «Jesús de Natzaret, el rei dels jueus.» Molts dels jueus el van llegir, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia prop de la ciutat. El rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec.*

De l'Evangeli segons Sant Mateu 27, 45-50. 54: *Des del migdia fins a les tres de la tarda es va estendre una foscor per tota la terra. I cap a les tres de la tarda, Jesús va exclamar amb tota la força:-- Elí, Elí, ¿lemà sabactani? – que vol dir: « Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? » En sentir-ho, alguns dels qui eren allí deien: - Aquest crida Elies. De seguida un d'ells correu a prendre una esponja, la xopà de vinagre, la posà al capdamunt d'una canya i la hi donava perquè begués. Els altres deien: --Deixa, a veure si ve Elies a salvar-lo.*

Però Jesús tornà a cridar amb tota la força, i va expirar. El centurió i els qui amb ell custodiaven Jesús, veient el terratrèmol i tot el que havia passat, van agafar molta por i deien: --És veritat: aquest era Fill de Déu.

MEDITACIÓ

Sobre la creu –en les dues llengües del món de llavors, el grec i el llatí, i en la llengua del poble elegit, l'hebreu– està escrit qui és Jesús: el Rei dels jueus, el Fill promès de David. Pilat, el jutge injust, ha estat profeta sense voler. Davant l'opinió pública mundial es proclama la reialesa de Jesús. Ell mateix havia declinat el títol de Messies perquè hauria donat a entendre una idea errònia, humana, de poder i salvació. Però ara el títol pot aparèixer escrit públicament damunt del Crucificat. Efectivament, ell és veritablement el rei del món. Ara ha estat realment «exalçat». En el seu davallament, va ascendir. Ara ha complert del tot el manament de l'amor, ha complert l'oferiment d'ell mateix i, d'aquesta manera, manifesta el vertader Déu, el Déu que és amor. Ara sabem què és Déu. Sabem com és la verdadera reialesa. Jesús recita el Salm 21, que comença amb aquestes paraules: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?» (Sal 21, 2). Assumeix en si a tot l'Israel sofrent, a tota la humanitat que pateix, el drama de la foscor de Déu, manifestant d'aquesta manera a Déu justament on sembla estar definitivament vençut i absent. La creu de Jesús és un esdeveniment còsmic. El món s'enfosqueix quan el Fill de Déu pateix la mort. La terra tremola. I al costat de la creu neix l'Església en l'àmbit dels pagans. El centurió romà reconeix i entén que Jesús és el Fill de Déu. Des de la creu, ell triomfa sempre novament.

ORACIÓ

Senyor Jesucrist, en l'hora de la teva mort es va enfosquir el sol. Constantment estàs sent clavat en la creu. En aquest moment històric vivim a la foscor de Déu. Pel gran patiment, i per la maldat dels homes, el rostre de Déu, el teu rostre, apareix difuminat, no cognoscible. Però en la creu t'has fet reconèixer. Perquè ets qui pateix i qui estima, ets qui ha estat exalçat. Precisament des d'allí has triomfat. En aquesta hora de foscor i torbació, ajuda'ns a reconèixer el teu rostre. A creure en tu i a seguir-te en el moment de la necessitat i de les tenebres. Mostra't novament al món en aquesta hora. Fes que es manifesti la teva salvació.

Tots: Pater noster...

*Fac me vere tecum flere,
Crucifixo condolare,
donec ego vixero.*

13. Jesús és baixat de la creu i lliurat a la seva Mare

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura de l'Evangeli segons Sant Mateu 27, 54-55: *El centurió i els qui amb ell custodiaven Jesús, veient el terratrèmol i tot el que havia passat, van agafar molta por i deien: És veritat: aquest era Fill de Déu. També hi havia allà moltes dones que s'ho miraven de lluny estant. Havien seguit Jesús des de Galilea i li prestaven ajut.*

MEDITACIÓ

Jesús és mort, del seu cor traspasat per la llança del soldat romà brolla sang i aigua: misteriosa imatge del doll dels sagraments, del Baptisme i de l'Eucaristia, dels quals, per la força del cor traspasat del Senyor, reneix sempre l'Església. A ell no li trenquen les cames com als altres dos crucificats; així es manifesta com el vertader anyell pasqual, al qual no se li ha de trencar cap os (cfr. Ex 12, 46). I ara que ho ha suportat tot, es veu que, malgrat tota la torbació del cor, a pesar del poder de l'odi i de la roïndat, ell no està sol. Hi són els fidels. Al peu de la creu hi era Maria, la seva Mare, la germana de la seva Mare, Maria, Maria Magdalena i el deixeble que ell estimava. Arriba també un home ric, Josep d'Arimatea: el ric aconsegueix passar per l'ull de l'agulla, perquè Déu li dona la gràcia. Enterra Jesús a la seva tomba encara sense estrenar, en un jardí: on Jesús és enterrat, el cementiri es transforma en un verger, el jardí de què havia estat expulsat Adam quan es va allunyar de la plenitud de la vida, del seu Creador. El sepulcre al jardí manifesta que el domini de la mort està a punt d'acabar. I arriba també un membre del Sanedrí, Nicodem, a qui Jesús havia anunciat el misteri del renéixer per l'aigua i l'Esperit. També en el Sanedrí, que havia decidit la seva mort, hi ha algú que creu, que coneix i reconeix a Jesús després de la seva mort. En l'hora del gran dol, de la gran foscor i de la desesperació, sorgeix misteriosament la llum de l'esperança. El Déu amagat roman sempre com a Déu viu i pròxim. També a la nit de la mort, el Senyor mort continua sent el nostre Senyor i Salvador. L'Església de Jesucrist, la seva nova família, comença a formar-se.

ORACIÓ

Senyor, has baixat fins a la foscor de la mort. Però el teu cos és rebut per mans piadoses i embolicat en un llençol net (Mt 27, 59). La fe no ha mort del tot, el sol no s'ha posat totalment. Quantes vegades sembla que estiguis dormint. Què fàcil és que nosaltres, els homes, ens allunyem i ens diguem a nosaltres mateixos: Déu ha mort. Fes que en l'hora de la foscor reconeguem que tu ets present. No ens deixis sols quan ens aguaiti el desànim. I ajuda'ns a no deixar-te sol. Dóna'ns una fidelitat que resisteixi en l'esgarriament i un amor que t'aculli en el moment de la teva necessitat més extrema, com la teva Mare, que t'abriga novament al seu si. Ajuda'ns, ajuda els pobres i els rics, els senzills i els savis, per poder veure per sobre de les pors i prejudicis, i t'oferim els nostres talents, el nostre cor, el nostre temps, preparant així el jardí en el qual pot tenir lloc la resurrecció.

Tots: Pater noster...

*Vidit suum dulcem Natum
morientem, desolatum,
cum emisit spiritum.*

14. Jesús és posat al sepulcre

V /. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi.

R /. Quia per sanctam crucem tuam redemisti mundum.

Lectura de l'Evangeli segons Sant Mateu 27, 59-61: *Josep prengué el cos, l'embolcallà amb un llençol per estrenar i el va dipositar en un sepulcre nou, que ell s'havia fet tallar a la roca. Després va fer rodolar una gran pedra a l'entrada del sepulcre i se n'anà. També eren allà Maria Magdalena i l'altra Maria, assegudes enfront del sepulcre.*

MEDITACIÓ

Jesús, deshonrat i ultratjat, és posat en un sepulcre nou amb tots els honors. Nicodem porta una barreja de mirra i àloe de cent lliures per difondre un fragant perfum. Ara, en el lliurament del Fill, com ocorregué en la unció de Betània, es manifesta una desmesura que ens recorda l'amor generós de Déu, la «sobreabundància» del seu amor. Déu s'ofereix generosament a si mateix. Si la mesura de Déu és la sobreabundància, també per a nosaltres tot és poc per a Déu. És el que Jesús ens ha ensenyat en el Sermó de la muntanya (Mt 5, 20). Però és necessari recordar també el que sant Pau diu de Déu, el qual «per mitjà nostre, escampa a tot arreu la bona olor del seu coneixement. Perquè nosaltres som el perfum de Crist» (2 Co 2, 14-15). En la descomposició de les ideologies, la nostra fe hauria de ser un cop més el perfum que condueix als viaranys de la vida. En el moment de la seva sepultura, comença a realitzar-se la paraula de Jesús: «Si el gra de blat no cau en terra i mor, queda infecund; però si mor, donarà molt fruit» (Jn 12, 24). Jesús és el gra de blat que mor. Del gra de blat enterrat comença la gran multiplicació del pa que dura fins al fi dels temps: ell és el pa de vida capaç de sadollar amb sobreabundància a tota la humanitat i de donar-li l'aliment vital: el Verb de Déu, que és carn i també pa per a nosaltres, a través de la creu i la resurrecció. Sobre el sepulcre de Jesús resplendeix el misteri de l'Eucaristia.

ORACIÓ

Senyor Jesucrist, en ser posat al sepulcre has fet teva la mort del gra de blat, t'has fet el gra de blat que mor i produeix fruit amb el pas del temps fins a l'eternitat. Des del sepulcre il·lumines per sempre la promesa del gra de blat de què procedeix el vertader mannà, el pa de vida en el qual t'ofereixes a tu mateix. La Paraula eterna, a través de l'encarnació i la mort, s'ha fet Paraula propera; et poses en les nostres mans i entres en els nostres cors perquè la teva Paraula creixi en nosaltres i produeixi fruit. Et dones tu mateix en la mort del gra de blat, perquè també nosaltres tinguem el valor de perdre la nostra vida per retrobar-la; a fi que també nosaltres confiïm en la promesa del gra de blat. Ajuda'ns a estimar cada cop més el teu misteri eucarístic i a venerar-lo, a viure veritablement de tu, Pa del cel. Auxilia'ns perquè siguem el teu perfum i fem visible l'empremta de la teva vida en aquest món. Com el gra de blat creix de la terra com a rebrot i espiga, tampoc tu podies romandre al sepulcre: el sepulcre està buit perquè ell —el Pare— no et «va lliurar a la mort, ni la teva carn va conèixer la corrupció» (Fets 2, 31; Sal 15, 10). No, tu no has conegut la corrupció. Has ressuscitat i has obert el cor de Déu a la carn transformada. Fes que puguem alegrar-nos d'aquesta esperança i portar-la joiosament al món, per ser d'aquesta manera testimonis de la teva resurrecció.

Tots: Pater noster...

*Quando corpus morietur,
fac ut animæ donetur
paradisi gloria. Amen.*